Johannes met het Lam Gods in Gethsemane

Lezen: Mattheus 26: 36-46

Tekst: Mattheus 26: 36-38

Zingen:
Psalm 22: 6
Psalm 88: 11
Psalm 141: 1, 5, 9
Psalm 123: 1
Gebed des Heeren: 5

Geliefde gemeente, wat moet dat goed geweest zijn voor Johannes toen hij aan de paasmaaltijd aanzat in de schoot van Jezus. Toen hij zo dicht bij Hem was dat hij zijn hoofd kon leggen op het hart van Christus. Ik geloof dat hij dat laatste paasfeest, dat hij met de Heere Jezus op aarde heeft mogen vieren, nooit meer vergeten is. Dat paasfeest waarbij de Heere Jezus het oudtestamentische paasfeest heeft omgezet in het nieuwtestamentische Heilig Avondmaal. Zowel bij het paasfeest als het Avondmaal komt Zijn stervende liefde voor Zijn kerk zo duidelijk openbaar.

O ja, de meeste discipelen hebben er nauwelijks iets van begrepen. Er staat in het Lukasevangelie dat ze zelfs nog hebben getwist aan de tafel des Heeren over wie de meeste zou zijn. En dan dacht ik bij mijzelf: zou Johannes nou ook nog aan die gesprekken hebben meegedaan? Hij die al veel eerder bij de Heere Jezus met hoogmoedige gedachten kwam en samen met zijn broer de vraag stelde of ze aan de rechter- en linkerhand van de Heere Jezus zouden mogen zitten. Toen Johannes onderwijs kreeg over de drinkbeker die Jezus moest drinken en de doop waarmee Hij gedoopt moest worden, zou dat dan geen vruchten hebben afgeworpen in het leven van Johannes? Zou hij nou ook deelgenomen hebben aan dat hoogmoedige gesprek over wie toch de meeste zou zijn in het Koninkrijk der hemelen?

We vinden er niets van in de Schrift. Het staat niet letterlijk in de Schrift beschreven, en toch mogen wij wel tot de conclusie komen dat Johannes, die daar mocht aanzitten in de schoot van Jezus, zich toch maar niet in dat gesprek gemengd heeft. En weet u waar we dat uit kunnen opmaken? Hij schrijft zelf geen woord over dat twistgesprek aan die tafel in zijn evangelie. Maar weet u wat hij wel opgeschreven heeft, als enige van de evangelisten? Dat diepe, diepe onderwijs dat Jezus gegeven heeft juist in de paaszaal, wat we kunnen vinden in het evangelie van Johannes in de hoofdstukken 13 tot en met 16, en hij heeft er zelfs dat indrukwekkende hogepriesterlijke gebed aan toe mogen voegen in hoofdstuk 17. Al dat onderwijs heeft Johannes mogen aanhoren en nooit is hij het vergeten. Toen hij op hoge leeftijd, geleid door de Heilige Geest, gedreven werd om het evangelie te schrijven, heeft hij ook al die woorden mogen opschrijven.

Ik geloof dat Johannes net zo iemand is geweest als Maria. Zij hoorde de woorden van Christus, zij bewaarde dat in haar hart en zij overlegde dat gedurig in haar hart. En zo moet het ook met Johannes geweest zijn, want als we zijn evangelie lezen, dan zien we toch dat hij zo diep gezien heeft in de grote zondaarsliefde van Christus. O, wat zal hij in dat onderwijs dat hij van Christus ontvangen heeft en wat hij over Christus beschrijven mocht, niet opnieuw die grote liefde van Hem

hebben mogen ervaren. Dat deed hem getuigen dat hij uit louter genade de discipel was welken Jezus liefhad.

Ja, ik geloof dat het goed is geweest voor Johannes toen hij aanzat in de schoot van Jezus in de opperzaal. Maar hij kon er niet blijven. De weg ging verder. De weg van Christus ging verder. Na de oase in de opperzaal kwam de strijd, de strijd in de hof van Gethsémané, allereerst voor Christus, en daar is Johannes getuige van geweest. Maar vervolgens ook voor Johannes zelf, want hij moest leren om achter Christus aan Zijn voetstappen te drukken, om achter Christus aan te leren wat het is te waken en te bidden en niet in verzoeking te komen.

Bij dat onderwijs willen wij met de hulp van de Heere stilstaan in een uur van nabetrachting op de bediening van het Heilig Avondmaal. Wij schrijven als thema boven de preek: ***Johannes met het Lam Gods in Gethsémané*.** En wat zou het een wonder zijn als we daar vanmiddag ook eens mogen vertoeven. Zie je er ook zo naar uit? Heb je er ook zo'n zin in om weer eens iets te mogen opvangen, opnieuw op te vangen van die lijdensweg? Om nou met Johannes eens in Gethsémané te mogen blikken? Vraag daar maar om terwijl we gaan luisteren naar dit Woord.

Drie gedachten:

1. We staan eerst stil bij de grote benauwdheid van het Lam Gods, want het staat in onze tekst: *Hij begon droevig en zeer beangst te worden*.
2. We staan in de tweede plaats stil bij het indringende gebed van het Lam Gods, en dat vinden we in het vervolg na onze tekst: *Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt*.
3. En tenslotte staan we stil bij een liefdevolle vermaning van het Lam Gods, want Hij zegt het tegen Zijn discipelen: *Blijft hier, en waakt met Mij*.

Het gaat dus vanmiddag over *Johannes met het Lam Gods in Gethsémané*. Drie gedachten:

1. De grote benauwdheid van het Lam Gods.
2. Het indringende gebed van het Lam Gods.
3. De liefdevolle vermaning van het Lam Gods.

1. De grote benauwdheid van het Lam Gods

Onze tekst laat ons weten dat de Heere Jezus vanuit de opperzaal op weg is gegaan naar Gethsémané, een bekende plaats voor Hem. We horen het Hem zeggen: *Staat op, laat ons van hier gaan*. Uit de andere evangeliën kunnen we opmaken dat ze nog iets gedaan hebben aan het einde van het paasfeest. Ze hebben de lofzang gezongen, en toen ze het laatste vers van Psalm 118 hebben gezongen – want het waren de Psalmen 113 tot en met 118 – stond Jezus op van Zijn ligbank en zei Hij: *Kom, discipelen, ga met ons mee.* Ja, het staat er zo kenmerkend aan het begin van vers 36: *Hij ging met hen*. Nee, de Heere Jezus ging niet alleen naar de hof van Gethsémané – daar is Hij ook dikwijls alleen geweest – maar op dit moment gaat Hij met hen, met Zijn discipelen, met uitzondering van Judas, want die was de paaszaal al uitgegaan om naar het Sanhedrin te gaan, om later naar de hof van Gethsémané te komen.

Zo komt de Heere Jezus bij de hof van Gethsémané aan. Acht van Zijn discipelen moeten aan het begin van die hof achterblijven, en drie discipelen mogen verder met Hem mee. En we weten wie die drie discipelen zijn geweest; we hebben het samen gelezen: Simon Petrus en de zonen van

Zebedeüs, dus ook Johannes. Zij zullen getuigen zijn van de grote benauwdheid van het Lam Gods. Ze gaan er iets van zien, op steenworp afstand, hoe de Heere Jezus de drinkbeker moet gaan drinken. En al zijn ze van vermoeidheid in slaap gevallen, toch hebben ze aan het begin gezien hoe de Heere Jezus droevig en zeer beangst begon te worden in de hof van Gethsémané.

Dat was die grote tuin aan de voet van de Olijfberg, ongeveer vijftien minuten lopen van de stad Jeruzalem. Een heel bekende plaats, zoals ik al zei, voor de Heere Jezus en Zijn discipelen. Het was een bidvertrek, en regelmatig is de Heere Jezus daar geweest om Zijn knieën te buigen en Zijn ogen op te heffen naar Zijn Vader in de hemel. We mogen terecht zeggen dat de Heere Jezus Christus als Mens een biddend leven kende en dat Hij op God georiënteerd was heel Zijn levensweg, heel Zijn lijdensweg. Hij vond bepaalde plaatsen waar Hij zo graag kwam om Zijn hart uit te storten voor Zijn Vader. En een van die aangename plaatsen was de hof van Gethsémané. Johannes heeft van deze plaats in zijn evangelie geschreven dat Jezus aldaar dikwijls vergaderd was geweest met Zijn discipelen. Ja, inderdaad, om te bidden.

Maar het was niet alleen een bekende plaats, het was voor de Heere Jezus ook een sprekende plaats. Ik heb u daar wel eens eerder op gewezen in een lijdensprediking. Wat de naam Gethsémané betekent, weet u het nog? Weet jij het nog? Gethsémané betekent oliepers. En daarmee wordt ons gelijk duidelijk wat die hof van Gethsémané voor een tuin is geweest. Het was een boomgaard, een boomgaard die volgeplant was met olijfbomen. Waarschijnlijk kwam van die boomgaard de olie vandaan die gebruikt werd in de stad Jeruzalem, die vijftien minuten lopend van deze tuin gelegen was. Ongetwijfeld zal er dan ook in die tuin een oliepers gestaan hebben om de olijfolie uit de gerijpte olijven te kunnen persen. Hoe gebeurde dat? Dan werd er een hele grote, zware steen over de olijven gebracht, zodat ze onder die zware steen terechtkwamen en de olijfolie eruit geperst werd.

Daarom is het zo'n sprekende naam dat de Heere Jezus juist daar, naar die hof van Gethsémané gaat, waar de oliepers staat. Want Hij zal daar met recht gesproken als de gerijpte olijf geperst worden. En daar mogen Johannes, Jacobus en Petrus getuigen van zijn. Want Hij neemt ze verder mee die donkere hof in. Dan zijn ze op een plekje gekomen waar de Heere Jezus inderdaad zeer bedroefd en zeer beangst gaat worden. Hij wordt geperst. Hij moet de drinkbeker gaan aanvaarden van Zijn Vader. Al eerder heeft Hij erover gesproken tegen Zijn discipelen dat het ging gebeuren. En toen Hij erover sprak, voelde Hij er al iets van wat daar in die oliepers, in Gethsémané, gaat gebeuren. Want toen Hij al eerder tegen Zijn discipelen had gezegd dat Hij een drinkbeker moest gaan drinken en met een doop gedoopt moest worden, sprak Hij het uit: *Hoe word Ik geperst, totdat het volbracht zij!*

O ja, Christus wist wat Hem te overkomen zou. Van eeuwigheid was dat al afgesproken in de Raad des Vredes met Zijn Vader. Zullen wij nooit vergeten, gemeente, dat elke stap die Jezus deed op Zijn lijdensweg, dat daar niets onverwachts kwam. Maar alles wist Hij al, van stap tot stap. En Hij wist het, nu Hij met deze drie discipelen nog dieper deze hof is ingegaan, dat het nu gaat gebeuren. Nu is Zijn ure gekomen, en Jezus Christus wordt als een olijf geperst. Daarom staat er in onze tekst: *En met Zich nemende Petrus en de twee zonen van Zebedeüs, begon Hij droevig en zeer beangst te worden*.

Gemeente, dan zit je in je studeerkamer en dan studeer je op die woorden, en dan kun je misschien taalkundig vanuit de grondtekst wel ophalen wat 'droevig' betekent en wat 'zeer beangst' betekent. En toch weet ik het niet. Ik kan het u niet zeggen wat daar concreet gebeurde in de hof van Gethsémané. Maar één ding kan ik u wel zeggen: die woorden 'droevig' en 'zeer beangst' laten het ongekende zielenlijden zien van het Lam Gods. O, daar in de hof van

Gethsémané begon het. En wat daar begon, dat eindigde op de kruisheuvel Golgotha. Wat dan? Wat begon daar toch? Daar begon de Vader Zijn Zoon te verlaten als Vader. En daar trad God de Vader tot Zijn Zoon toe als Rechter. En wat werkte dat nu uit in de ziel van de Heere Jezus? Twee dingen, zo hoorden we zojuist. Hij werd zeer bedroefd en zeer beangst.

Eerst maar die eerste uitdrukking: Hij werd bedroefd. Gemeente, luister eens. Heb je ooit wel eens in de stilte overdag nagedacht waarom de Heere Jezus bedroefd was? Jongens en meisjes, luister eens. Daar heeft de Heere Jezus heel hard gehuild. Waarom? Waarom heeft de Heere Jezus zo geweend? Waarom werd Hij zo bedroefd? Weet u waarom? De zonden van Zijn kerk hebben Hem aangegrepen. Als geen ander moest Hij daar in de hof van Gethsemane ervaren dat Zijn Vader Hem tot zonde gemaakt heeft. Ik weet niet goed hoe ik het uit moet leggen. Ik ga het toch maar proberen. De Heere God heeft alle zonden van Zijn kinderen op de Heere Jezus gelegd. En de Heere Jezus heeft die zonden aanvaard. Nee, zelf heeft Hij nooit één zonde gekend, nog gedaan. Maar Hij heeft als het ware al die zonden in Zich opgenomen. En toen Hij die zonden van Zijn kinderen in Zich opgenomen had, was het voor de Heere Jezus alsof Hij zelf die zonden had gedaan. En het was voor de Heere Jezus heel duidelijk: dit zijn zonden die tegen Mijn Vader bedreven zijn.

En het hart van de Heere Jezus was altijd volmaakt vervuld met de liefde tot Zijn Vader. O, begrijpt u het? Daar ligt de Heere Jezus op de grond in de hof van Gethsémané. Alle zonden heeft Hij aanvaard, alsof het Zijn eigen zonden waren. En tegelijkertijd was Hij zo innerlijk bedroefd over die zonden. Daar heeft de Heere Jezus plaatsvervangend geweend over de zonden van Zijn kerk. En waar Gods kinderen gaan leren dat de droefheid naar God een onberouwelijke bekering tot zaligheid werkt, en waar al Gods kinderen iets leren van die droefheid naar God in overeenstemming met God, daar heeft Christus het ten volle beleefd. Hij werd bedroefd, zeer bedroefd. Hij heeft nog veel bitterder geweend dan van Simon Petrus geschreven staat naar zijn diepe verloochening.

Heb je daar wel eens bij stilgestaan? Dat Christus Jezus als Mens ten volle heeft beleefd: *Kwaden tot zonder getal toe hebben mij omgeven*. *Mijn ongerechtigheden*, dat heeft Jezus gezegd, gemeente. Hij heeft die ongerechtigheden zo toegeëigend, alsof het Zijn ongerechtigheden waren. Die hebben Hem aangegrepen. Ze waren menigvuldiger dan de haren van Zijn hoofd. En toen begon Hij te huilen. Toen begon Hij intens te wenen. Hij werd zo bedroefd, bedroefd tot de dood toe. Heb je zo wel eens een wenende Borg gezien? Plaatsvervangend heeft Hij geklaagd en geweend voor Gods aangezicht over de zonde van Zijn kerk. Hij is met recht een wenende Borg.

O, daar zijn tijden in het leven van de ware gelovigen dat ze zelf ook intens bedroefd zijn. Als ze toch voelen wat ze de Heere hebben aangedaan met hun zonde, dan vindt de Heere Zijn kinderen wel eens in de eenzaamheid. Daar hoeft niemand bij te zijn, daar mag ook niemand bij zijn, waar je je wenend hart mag uitstorten voor de Heere, vanwege de zonde die je tegen Hem gedaan hebt. En dan weten Gods kinderen het wel, als ze op die plaats mogen zijn en ze zijn oprecht, echt oprecht, en ze mogen hun zonde belijden en ze voelen in hun wenend hart, dat de tranen van dat oprechte berouw liefdestranen zijn. Maar ze komen erachter: die tranen kunnen niet één zonde van wegwassen. En toch worden die tranen in Gods fles bewaard, want ze zijn vermengd met Jezus' tranen. En als ze dan over Jezus' tranen mogen nadenken en mediteren in de stilte, hoe Hij plaatsvervangend voor hen de zonden heeft beweend zoals Gods kinderen het nooit zouden kunnen, dan wordt het zo'n groot wonder dat de tranen van Jezus zijn vermengd met Zijn dierbaar bloed. En dat bloed, dat heeft de kracht om alle zonden te kunnen wegwassen. Hoe zoet – ik weet niet hoe ik het anders moet zeggen, gemeente – hoe zoet zijn dan de tranen van Jezus.

Het tweede dat we in onze tekst vinden, is dat de Heere Jezus ook zeer beangst werd. In het Grieks wordt hier het meest sterke werkwoord gebruikt om angst onder woorden te brengen. Een ontzettende zielsangst vervulde Zijn hart. Vanwaar kwam die angst? Waarom werd de Heere Jezus zo intens bang? Omdat Hij voelde dat Zijn Vader tot Hem kwam als een toornig God. Hij ziet die toorn van God op Hem afkomen als een drinkbeker. Als een zware last komt de rechtvaardige, heilige toorn op Christus te liggen, en Hij moet het dragen. Je zou het zo kunnen zeggen: die ontzaglijke toorn van God is als die grote steen die een olijf moet persen, die op de Heere Jezus werd gedrukt.

Wat is dat, de toorn van God? O, gemeente, nu moeten we heel eerbiedig worden. Nu moeten we eigenlijk huiveren. De toorn van God. Nee, dat is niet zomaar een beetje boos zijn. De toorn van God is veel dieper. In dat woordje 'toorn' zit iets van een eeuwige afschuw van alles wat zonde heet. In het woordje 'toorn' zit iets van het ongenoegen van God over de zonde. De toorn van God zou je kunnen vergelijken met een enorme storm die opgestoken is, zoals in de Bijbel bijvoorbeeld in het boek Jona die storm tegenkomen waarin Jona overboord geworpen moet worden. En als dat dan gebeurd is, wordt het stil van Gods verbolgenheid. En dat zegt iets over de toorn van God. Ik bedoel het heel eerbiedig, gemeente, maar als God een zonde ziet, gaat het stormen in Zijn ziel. Dan moet Hij die zonde straffen.

Alle mensen die nog buiten Christus voortleven, liggen onder deze toorn. Wie is het hier? Wie is het? Je hebt het niet eens in de gaten. Als de Heere er iets van gaat afdrukken in je hart, dan blijf je niet meer rustig, hoor. Dan word je een en al onrust. O, die toorn van God. Hij moet me straffen vanwege mijn zonde. Nou, gemeente, als de Heere dat laat zien aan een kind van God, dan is dat een heel klein beetje. Ik hoor wijlen dominee Bouw nog zeggen in een van zijn preken: het is een speldenprikje wat een kind van God zal ervaren van de toorn van God. Hoeveel te meer moet Christus ervan ervaren hebben. Die heeft werkelijk de volle last van de toorn van God moeten ervaren, moeten dragen. En toen de Heere zo op Hem afkwam, bleef er maar één ding voor Christus over: de dood, de angsten der hel.

Wat is dat geweest? Niet één mens kan daarin komen. Dat heeft Christus alleen ervaren. En o, vreselijk wat ik nu moet zeggen: dat gaat iedereen ervaren die voor eeuwig verloren gaat. Hier is het Lam Gods. Ziet u nou toch niet hoe verschrikkelijk de zonde is? Hoe je zou moeten vrezen voor de toorn van God als Christus dat al heeft moeten ondervinden? Johannes is er getuige van, met de andere twee discipelen. Daar in die hof heeft de Heere Jezus ten volle moeten beleven: *Ik lag gekneld in banden van den dood; Daar de angst der hel mij allen troost deed missen; Ik was benauwd, omringd door droefenissen; Maar riep den HEERE dus aan in al mijn nood*.

O, die diepte, gemeente, van de zielsangst van de Heere Jezus is niet te peilen. Als we naar een ander evangelie gaan, namelijk het evangelie van Lucas, dan weten we wat dat met de Heere Jezus gedaan heeft. Over heel Zijn lichaam begon Hij te zweten, en Zijn zweet werd als grote druppels bloed die op de aarde afliepen. En niemand, niemand kon Hem bijstaan. Alleen werd Hij daar vertreden in die oliepers. Zonder dat Hij gegeseld werd, zonder dat Hij geslagen werd, werd toch Zijn Borgbloed uit Hem geperst naar buiten. O, hoe zwaar, hoe smartelijk valt dit lijden voor Zijn ziel, voor Zijn gemoed.

Heb je Hem zo wel eens als een bloedworm en geen man zien kruipen in de hof van Gethsémané? En heb je daar ook wel eens in verwondering mogen zien dat Hij dat in uw plaats deed? O, dan gaat de kerk des Heeren in verwondering uitroepen: *O dierbaar Lam, dat een worm wilde worden in mijn plaats, dat U zo angstig wilde worden om mij, doodschuldige zondaar, van de eeuwige angsten der hel te verlossen*. O Heere Jezus, nou heb ik vanmorgen aan Uw tafel gezeten, en daar

liet U mij zien wat het U gekost heeft om mij te kunnen verlossen. O, wat hebben mijn zonden toch al die druppels bloed voor U gekost. Maar wat zijn die druppels bloed als dierbare parels voor mij geworden. O, heb je zo vanmorgen eens in die beker met rode wijn gezien? Heb je zo vanmorgen eens een slokje van die rode wijn mogen drinken, om door die wijn terecht te komen bij het bloed van Christus dat als dierbare parels druppelde in je ziel? O, wat is dat een onvergetelijk moment, en mag het misschien zo vandaag zijn. Wat zal dat een kostbare nabetrachting zijn op het Heilig Avondmaal.

Ja, het Lam Gods moest zwaar en smartelijk lijden, en toch heeft Hij dat zielenlijden niet afgebeden. Want Hij wist: dit is de wil van Mijn Vader. En dat blijkt nou uit het indringende gebed dat Hij daar in die hof gebeden heeft.

2. Het indringende gebed van het Lam Gods

De Heere Jezus is die hof van Gethsémané binnengegaan, en in vers 36 horen wij Hem zeggen tot Zijn discipelen: *Zit hier neder, totdat Ik heenga, en aldaar gebeden zal hebben*. Heel bewust, zo heb ik al eerder gezegd, is de Heere Jezus naar deze hof gegaan om te bidden. Hoe deed Hij dat? Nou, toen Hij met drie van Zijn discipelen wat dieper de hof is ingelopen, moesten ze op een gegeven moment blijven staan en gaan zitten, en daar moesten ze wachten op Hem. En Hij zou dan iets verder in die hof gaan lopen, op steenworp afstand, en daar is Hij op de grond gevallen, plat op de grond. En wat zei Hij tegen Johannes en de andere twee? Nu moeten jullie met Mij bidden en waken.

Terwijl Hij daar plat op de grond lag, zien wij de profetie van David in Psalm 22 in vervulling gaan: *Maar Ik, Ik ben een worm, van elk vertreden, Een worm, geen man, een spot en smaad van mensen*. Daar ligt Hij op de grond, zeer bedroefd, zeer beangst. Het zwaard van Gods gerechtigheid ontwaakt en komt op de Heere Jezus af. Als een drinkbeker komt de toorn van God op Hem af. Daar moet de Heere Jezus inleven wat Johannes later moet schrijven in het boek Openbaring, hoofdstuk 14, vers 10: *Die zal ook drinken uit den wijn der toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is in den drinkbeker Zijner toorn*.

Daar hoorde Jezus, terwijl niemand anders het hoorde, Zijn Vader als Rechter zeggen: Neem deze beker en drink eruit. We hebben het kort geleden al overdacht wat er in die drinkbeker te vinden is: de zonde van Zijn kerk, gemengd met de vloek van een geschonden wet. In die beker bevindt zich de toorn van God, de gramschap van God over de zonde. In die drinkbeker bevinden zich alle gevolgen van de zonde. Het is eigenlijk een drank die bestaat uit de tijdelijke en eeuwige straffen. En toen die drinkbeker op Jezus afkwam, werd Hij inderdaad als een worm en geen man, plat op de grond. En dat deed Hem bidden, smekend tot Zijn Vader, tot driemaal toe, indringend, ja, steeds indringender, steeds ernstiger: *Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt*.

O, hoe teer, hoe teer spreekt hier het Kind Jezus tot Zijn Vader: *Mijn Vader.* Uit het Markusevangelie kunnen we opmaken dat Hij het nog teerder heeft gezegd: *Abba, Vader*. Ja, de Vader begon Zich terug te trekken als Vader en openbaarde Zich als Rechter die de schuld van Zijn kerk ging afrekenen. En toch, toch zegt Christus in die doodsnood: *Mijn Vader, Abba, Vader.* En wat vraagt Hij dan? *Laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan.* Het is alsof Hij hiermee zegt: laat de uiterste benauwde ure aan Mij voorbij mogen gaan. Ziet u wel, gemeente, dat de Heere Jezus echt Mens is? En hoe zou de Heere Jezus als echt Mens dit ooit kunnen dragen?

Nee, wij moeten dat gebed van de Heere Jezus niet zo opvatten alsof Hij het afbidt, alsof Hij eronder vandaan wil vluchten. Absoluut niet. Maar opdat Hij niet zou bezwijken als Mens. Zal de

Heere Jezus dan bezwijken? Nee, gemeente. En dan komen we voor dat grote wonder terecht. Hier in de hof van Gethsémané lijdt Christus als Mens. Maar Hij is tegelijkertijd de Middelaar, want Hij is ook waarachtig God gebleven. En dat is zo'n grote troost, gemeente, om nou met de catechismus te mogen belijden: *opdat Hij uit kracht van Zijn Godheid den last der toorn Gods aan Zijn mensheid zou kunnen dragen*. O, Hij heeft het kunnen dragen, maar dat laat niet weg dat Hij als Mens in de hof van Gethsémané moest lijden. En daarom bad Hij: *Uw wil geschiede, o Vader. Laat Mij van dezen drinkbeker maar drinken. Het is Uw wil, het hoort bij Uw raad. Maar laat den drinkbeker wel voorbijgaan aan Mijn volk. Want Ik wil hem drinken, en Ik zal hem drinken tot de laatste druppel toe.*

Welke lessen liggen daarin opgesloten, gemeente, met name in een uur van nabetrachting? Allereerst een ernstige waarschuwing voor onbekeerde mensen. Wie zijn dat? Ja, die kunnen heel verschillend zijn. Er zitten misschien wel hier in de gemeente van die eerlijk onbekeerde mensen, die het ook eerlijk zeggen, maar ze kunnen het er wel in uithouden. Die heel netjes en godsdienstig leven, voor de waarheid zijn, maar ondertussen onbekeerd. Zulke mensen moesten afblijven vanmorgen, ja. En de Heere heeft ook gezien of er misschien mensen aan het Avondmaal gekomen zijn die menen geestelijk leven te hebben, maar die feitelijk ook onbekeerd zijn. Dat weet de Heere ook.

Sommige mensen zijn slordig onbekeerd. Die zitten wel in de kerk, maar door de week kan er van alles mee door. En dan kun je in de week niet eens zien dat ze lid zijn van een gemeente, dat ze apart gezet zijn binnen de grenzen van Gods genadeverbond. Er zijn ook mensen die heel bewust onbekeerd zijn. Die weten het heel goed, maar ze leren er nooit eens van wanhopen. Er zijn ook mensen die heel naïef onbekeerd zijn. Die staan er eigenlijk nooit zo bij stil dat er een wonder moet gebeuren. Ze horen het wel, maar ach. Sommigen zijn onbekeerd en die worden wel eens wat aangedaan en die menen wel eens wat te hebben, maar ze zijn nooit als een goddeloze aan de voeten van Christus gekomen. Maar hoe het ook is, voor Gods alwetend oog ben je onbekeerd. En als daar geen verandering in komt, ben je op weg naar de eeuwige nacht, en dan moet je eeuwig, eeuwig in aanraking komen met de toorn van God. Wat zeg ik? Met de toorn van het Lam. Dat zal wat wezen, terwijl je de weg geweten hebt.

O, word toch eens wakker, u die slaapt. Vrees toch eens voor de toekomende toorn. Het is nog het heden der genade. Je kunt nog verlost worden van die verschrikkelijke beker die in de hel moet worden leeggedronken. En vanmiddag komt in de prediking Christus tot u en tot jou, onbekeerde zondaar, hoe je het ook uitleeft. En zo heel welmenend zegt Hij het: *Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zal ontbranden.* Hoor je dat? Hoor je dat? *Kust den Zoon*. Wat betekent dat? Onze kanttekenaren zeggen: dat is, acht Hem als Mijn eeuwige Zoon en neem Hem voor uw Koning aan. Geloof in Hem en wees Hem onderdanig. O, ga met deze boodschap op uw knieën en smeek aan de troon van Gods genade: Heere, geef mij toch wat U hier beveelt.

Er ligt ook een rijke vertroosting in het gebed van Christus voor Zijn volk. Zijn volk, ja, dat zo onderscheiden kan zijn, zoals dat in de Bijbel wordt voorgesteld als een kudde. Daar zijn schapen, daar zijn lammeren, daar zijn lammetjes. En zo kunnen er kinderen van God aan de tafel des Heeren zitten, maar zo kunnen er ook in het midden van de gemeente lammetjes zijn die de geloofsvrijmoedigheid nog missen om tot die tafel te mogen komen. Maar vanmorgen werd er een beker ingeschonken. En die beker symboliseert niet meer de beker van Gods toorn die Christus heeft leeggedronken, maar die beker is de beker der dankzegging. Daar zijn geen zonden meer in te vinden, maar wat in die beker zit, spreekt van de vergeving der zonden. Daar is Gods toorn niet meer in te vinden, maar Gods gunst. Daar is Gods vloek niet meer in te vinden, maar enkel de

geestelijke zegening die God in Christus wil schenken. In die beker is de dood niet meer te vinden, maar daar is het leven. Daar is de satan niet in te vinden, maar daar is Christus, ja, daar is God in Christus. In die beker bevinden zich alle genaden die Christus verworven heeft voor Zijn volk.

Ja, met die beker wil Hij bevestigen: O Mijn volk, u bent Mijn eigendom, want Ik heb u gekocht met Mijn dierbaar bloed. Maar diezelfde beker roept ook op tot dankzegging: *Wat zal ik met Gods gunsten overlaan, Die trouwe HEERE voor Zijn genâ gelden? Ik zal bij den kelk des heils Zijn Naam vermelden, En roepen Hem met blijde erkentenis aan.* En daarom roept Christus Zijn volk ook toe: Waak met Mij. Ja, *waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt*.

3. De liefdevolle vermaning van het Lam Gods

Inderdaad, de Heere Jezus roept Zijn discipelen op om te waken. Zo vinden wij in vers 38: *Blijft hier, en waakt met Mij*. Wat betekent dat? Wat betekent dat woordje 'waken' nou eigenlijk? Doet de Heere Jezus hier nu een beroep op die drie discipelen die zo dicht bij Hem zijn, om met Hem die zielenstrijd te strijden? Ach, gemeente, dat zou toch nooit kunnen? Als er ook maar iets van deze drie discipelen bij zou moeten, als zou er iets van Johannes bij moeten, dan was Jezus geen volkomen Zaligmaker. En dat wist Hij heel goed: *Ik moet den pers alleen treden, en niemand van de volken is met Mij*, zelfs niet een van Mijn kinderen.

En toch horen wij Hem in onze tekst zeggen: *Waakt met Mij*. Wat bedoelt Hij? Wel, het woord dat hier vertaald is met 'waken', dat betekent: schenk aandacht aan Mij, let nauwkeurig op Mij. Dat roept Christus Johannes, zijn broer Jacobus en zijn vriend Petrus toe, om getuige te zijn van Zijn zielenlijden. Hij wil als het ware zeggen: O discipelen, nou ben Ik zo bedroefd, nou ben Ik zo beangst, helpen kunnen jullie Mij niet. Maar zie eens, let eens nauwkeurig op Mij wat Ik nu doe in Mijn grote zielennood. Ik ga bidden. Ik ga bidden tot Mijn Vader.

Christus geeft met dat ene woordje *Waakt met Mij* onderwijs aan Zijn discipelen over de weg die ze zelf moeten gaan. Als ze straks in de toekomst in de strijd en de aanvechtingen komen, dan is er maar één weg: *Waak met Mij*. Alsof de Heere met dat woord Zijn kerk in de strijd achtervolgt: Let op Mij, zie op Mij wat Ik daar in die hof van Gethsémané gedaan heb en nog doe, al is het nu in de staat van Mijn verhoging. Wat dan? Bidden. Ja, toen is Christus op een steenworp afstand gaan bidden tot God. Dat hebben we zojuist overdacht, driemaal. Maar wat deed Hij steeds weer als Hij gebeden had? Dan stond Hij op en dan ging Hij terug naar die drie discipelen. Nee, niet om hulp te vragen, maar om te zien of ze inderdaad op Hem letten, of hun ogen op Hem gericht hielden, om hen te laten weten: O Mijn volk, Ik worstel, Ik strijd, Ik bid voor u.

Ja, dat elke keer terugkomen tot Zijn discipelen, dat was liefde van Christus. Ziet u wel dat Hij ze liefgehad heeft tot het einde? Maar hoe vindt Hij dan die discipelen als Hij terugkomt? Zijn ze aan het waken? Zijn ze nou keurig op de Heere Jezus aan het letten, wat Hij hen voordeed? Slaan ze acht op Hem? Zijn ze betrokken op Zijn gebedsworstelingen? Zijn ze begerig om te zien hoe Hij Zich nu gedraagt in de grootste smarten? Ach nee, Hij vindt hen slapende. Ze zijn van ellende en verdriet in slaap gevallen. Ze waren te zwak om te waken. Ze waren te zwak om op Hem te staren. En weet u, dat heeft wel het lijden van Christus verzwaard. Hij streed voor hen, maar zij sloegen er geen acht op. Ze waren in slaap gevallen, en toch, toch bleef Christus hen liefhebben tot het einde toe.

O wonder van genade, o wonder van eeuwige verbondstrouw. Want Hij laat Zijn kerk niet voortslapen, maar Hij wekt ze elke keer op. Hij zorgt ervoor dat de slaap moet wijken, en Hij komt met Zijn versterkende vermaning, want Hij weet het: straks zal Ik naar de hemel gaan, en dan komen Mijn discipelen ook in de strijd en de verzoeking terecht. Ja, Mijn kerk op aarde zal altijd in

de strijd en de verzoeking komen, en daarom zegt Hij het. Hij zegt niet alleen: *Waakt met Mij*, maar als we verder lezen in vers 41, dan zegt Hij ook: *Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt*. Opnieuw zegt Hij dus: Zie op Mij, let op Mij en bid tot Mij.

Hier zien wij dat waken en bidden helemaal bij elkaar horen. In de Bijbel worden ze steeds weer aan elkaar verbonden. Dan hoor ik Petrus in zijn zendbrief zeggen: *Zijt nuchteren, en waakt in de gebeden*. En Paulus, die schrijft aan de gemeente van Efeze, als die het heeft over de geestelijke wapenrusting die Gods kinderen moeten gebruiken in de grote strijd: *Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijde in den Geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking*.

O, gemeente, bidden en waken hoort zo bij elkaar. En daarom is het ook een gepaste vermaning in een uur van nabetrachting. Gods kinderen worden opgeroepen te waken en te bidden als de strijd weer wacht. De strijd tegen de zonde, tegen de duivel, tegen de wereld met die vele verzoekingen, en dan de heftigste strijd. Die ziet niemand aan de buitenkant, maar dat weten Gods kinderen zelf het beste. Het is de strijd van binnen tegen dat verdorven vlees. Ach Heere, ik ben zo vleselijk, zo verkocht onder de zonde. En waar dan heen in die strijd? Tot het Lam Gods, tot die biddende Christus, want Hij heeft het al gezegd: *Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zal ophouden*.

Waak dan met Mij, zie op Mij, o tobber in de strijd. Luister dan naar Mijn gebed: Ik ben de Voorspraak in de hemel. Ik bid voor u, dat gij niet in verzoeking komt. Ik bid voor u tot Mijn Vader, of Mijn Vader u bewaart in de strijd. Ja, dan worden Gods kinderen opgeroepen om te waken, om op Hem te zien, maar ook om te bidden. Maar hoe dan? Want hoe weet je nou te bidden gelijk het behoort? Soms weten Gods kinderen het niet eens meer. Dan hebben ze soms niet eens meer woorden om uit te spreken voor het aangezicht van God. Gods kinderen voelen zich soms van die biddeloze bidders. En dan te bedenken dat onze catechismus ons leert dat juist het gebedsleven het voornaamste stuk van de dankbaarheid is. Wat kun je daar toch mee vastlopen.

Maar dan is het Christus die het je toeroept: Hoor naar Mijn gebed, leer van Mij maar te bidden gelijk het behoort. Ja, Ik heb overal voor gezorgd. Ik heb zelfs gezorgd dat Mijn Geest u te hulp kan komen als je niet meer weet te bidden gelijk het behoort. En Hij zal je te hulp komen met Zijn onuitsprekelijke zuchtingen, en Hij gaat het leren om Mij als grote Voorbidder in de hemel te leren nabidden. En weet u hoe de Heilige Geest dat soms heel eenvoudig kan doen? Als je in de strijd niet meer weet te bidden gelijk het behoort, dan brengt de Heilige Geest je altijd weer bij het Woord van God. En dan brengt Hij je soms in die biddeloze momenten bij een gebed in het Woord van God. En is het net alsof de Heilige Geest zo zachtjes in je hart fluistert: Ga dit nu maar nazeggen, ga dit nu maar bidden.

En dan zijn er juist in de psalmen zulke krachtige, kernachtige gebeden te vinden die soms precies vertolken hoe het van binnen in het hart leeft. En als je dan bedenkt dat de psalmen ten diepste de psalmen van Christus zijn, dan mag je als een christen nabidden wat Christus heeft volgebeden. O, wat een wonder als de Heilige Geest je zo te hulp komt in de strijd om te waken en te bidden. Want Heere Jezus weet het wel, dat allen die het nieuwe leven ontvangen hebben, dat die wel willen strijden, dat ze wel willen sterven aan de zonde, dat ze wel willen leven naar Gods geboden, dat ze wel willen waken en bidden. O ja, de geest is welgewillig. Maar o, dat vlees, dat vlees is zo zwak. En wie, wie zal ze daarvan kunnen verlossen?

Christus, het Lam van God, Hij weet wat maaksel Zijn kerk is. Hij weet hoe zwak van moed en klein van krachten ze zijn. En juist daarom bidt Hij voor hen. Daarom houdt Hij ze staande in de strijd. En Hij leert het Zijn kinderen achter Hem aan te komen om met Paulus te mogen instemmen: *Laat ons dan afleggen alle last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des*

geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, de schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van den troon Gods.

En daar, gemeente, daar, aan de rechterhand van de troon van God, daar leeft Hij om altijd voor Zijn kerk te bidden.

Amen.